

Haberler > Yazarlar > Ayşe ARMAN > Aslı Erdoğan'ın cezaevindeki 136 günü



Ayşe Arman

Aslı Erdoğan'ın cezaevindeki 136 günü

8 Ocak 2017



Herkesin bildiği bir yazar değil. Ama bildiğiniz pekçok kişiden daha iyi yazar.

Kitapları, 'çağdaş klasik' olarak nitelendirilen yapıtlar.

Ve Le Monde, Frankfurter Allgemeine, Die Welt gibi dünya çapındaki gazete ve dergilerde kitapları üzerine yüzden fazla makale ve çalışma yayımlandı. Onu Kafka ve James Joyce ile kıyaslayanlar bile oldu.

Aslı Erdoğan o.

Biraz ürkek, biraz yabani, çok içe dönük, gerçek bir sanatçı. Ve bütün sanatçılar gibi delilik ve dâhilik arasında gidip gelen biri. Ama kimseye zarar verebilecek biri değil. Hayatı boyunca şiddete karşı olmuş birinden söz ediyoruz. Hayat boyu yalnızlığı tercih etmiş birinden söz ediyoruz.

Hep yazıp çizmiş bir kadın.

3500 kitap ve 10 bin kâğıt arasında yaşayan biri. Ruhunun yaralı bir tarafı da var, bir sürü travma yaşamış.

Ama bu kadın aynı zamanda ultra zeki bir kadın. Robert Kolej’de okuyor, sonra ver elini Boğaziçi hem bilgisayar mühendisliği hem fizik.

Böyle zehir gibi bir kadın.

CERN’de iki yıl çalışıyor.

Tanrı parçacığı üzerine tez hazırlıyor.

Ama kendini en iyi, yazarak ifade ediyor. Aslı Erdoğan bir yazar, bir mühendis ve çok çok güzel dans eden biri. Bale, modern dans, tango, salsa, klasik müzik âşığı. O, bu dünyaya ait değil.

Özgür Gündem’in danışmanı olduğu için, orada yazılar yazdığı için tutuklandı.

10 gün önce tahliye edildi.

Aslı Erdoğan, bakın içeride geçirdiği 136 günü nasıl anlattı.

Fotoğraflar: Emre Yunusoğlu

Aramıza hoşgeldin. Nasıl hissediyorsun kendini?

- Sudan çıkmış balık gibi! Girmenin şoku ayrı, çıkmanın ayrı. Hiç beklemiyordum çıkmayı. Bir günde seni alıyorlar, bildiğin tanıdığın yaşamdan koparıyorlar, sonra yine, “Hadi hayata dön!” diye tekme basıyorlar. Koşuş kapısı açılıyor, sen dışarıda kalıyorsun, sonra ‘şak’ diye üzerine kapanıyor. Böyle oldu yani. Ama ben, ruhen yüzde 70 hâlâ içerideyim.

İnsan içeride en çok neyi özleyiyor?

- Ah her şeyi. Ağacı mesela. “Bir ağaç görebilsem” diyorsun. Avluda gözlerim filan yaşıyordu. Bir dakika bile duramayacağın bir mekânda, çirkin, renksiz bir betonun içinde 4 buçuk ay kalıyorsun. Sonra çıkıyorsun, birdenbire, bir tane değil, binlerce ağaç görüyorsun.

Ve fazla mı geliyor? Kalabalık mı geliyor?

- Evet. İçeride 20 kişi, aylarca birliktesin, birbirinin yüzündeki en ufak kıpırtıyı bile hissedecek bir alanda, o kadar yakındık. Şimdi binlerce milyonlarca kişiyle birlikteyim, ama bir o kadar uzağım. Telefonlar, akan bilgi, karmaşa, kaos, enformasyon... Fazla geldi. Bir körün, gözlerinin açılması gibi. Alışmaya çalışıyorum. Denize bile, üçüncü bakışta, “Deniz!” diyebildim. Bir de yavaş hazmeden biriyim.

Peki tahliye edilmeyi bekliyor muydun?

- Hayır hiç.

Tahliye kararını duyduğunda aklından geçenler...

- İnanmak istemedim. Daha önce bir tahliye sevinci yaşadığım, sonrasında hayal kırıklığı hissettiğim için, “Kanma bunlara!” dedim. Ama hâkim, gerçekten de “Tahliye!” dedi. Topluluk önünde kendimi tutmam lazımdı, tuttum. Sonra jandarmaların arasına çöküp, hıçkırarak ağladım.

ADAM GİBİ VEDALAŞAMADIM

Şimdi de ağlıyor musun evde yalnızken?

- Ağlıyorum. Koğuş arkadaşlarıma ağlıyorum. Onların hikâyelerine ağlıyorum. Kendime ağlıyorum. Ülkeme ağlıyorum. Ağlıyorum yani.

Tahliye edilince, cezaevine eşyalarını toplamaya gittin değil mi?

- Evet.

Koğuş arkadaşlarıyla vedalaşabildin mi?

- İşte o tam istediğim gibi olmadı! Her şey çok hızlı gelişti. Alıştığın bir yerden, bir mekândan, bir evden taşınırken bile vedalaşırsın. Bir ritüelin vardır kendince, bir durursun, anılarını paketsin. Ama benim 4 buçuk ay kaldığım yerden toparlanmak ve birlikte yaşadığım insanlarla vedalaşmak için sadece yarım saatim vardı. Gardiyanlar sürekli “Hadi hadii!” diyordu. Adam gibi vedalaşamadım.

“Hiç çıkmayacağım buradan” diye düşündüğün oldu mu?

- Olmaz mı? O his herkese geliyor. Bana da geldi. İntiharlar da, en çok ilk haftalarda olurmuş cezaevinde. Neredeyse emindim hiç çıkmayacağımdan. İstediğim şey de neydi biliyor musun? Bir falcı. “Şu şu tarihte çıkacaksın” dese inanacaktım ama öyle bir falcı da imkânsızdı.

Astrolojiyle ilgilenen birileri de yok muydu, yıldız haritana filan baksalardı...

- Yıldız haritam felaket! Kâbus!

Nerden biliyorsun?

- Yıldız haritamı kendim çıkardım. Hiç inanmazdım astrolojiye. Elime bir kitap geçti. Yıldız haritamı çıkardım ne de olsa fizikçilik de var.

YILDIZ HARİTAMDA HAPİS ÇIKTI

Eeee?

- E'si yıldız haritamda cezaevine gireceğim yazıyordu.

Hadi canım...

- Gerçekten öyle. Yıldızlarım mükemmel bir şekilde dağılmış ama bir yıldız haritasında olabilecek en korkunç çelişki de vardı haritamda. Plüton, yani ölüm yıldızı, ölümün evindeydi. Susan Miller'a yazdım, “Ölüm, ölümün evinde. Bunu nasıl yorumlarsınız?” Kadın sağ olsun cevap yazdı. “Bütün sevdiklerinizi kaybedeceğiniz anlamına geliyor, cezaevi, intihar, travma üstüne travma” diye yorumladı. Hatta, “God

bless you” (Tanrı sizi korusun) diye bitirmiş mektubu. O kadar acıklı yani.

Ay çok fena...

- Evet, o da yetmezmiş gibi, yıldız haritamda Plütonum, Güneş’le, yani yaşam gezegenimle, 180 derece ters açı yapıyor. Bunu da sordum. Bu, bir yıldız haritasında olabilecek en sert açılardan biriymiş. Hayatla ölüm, 180 derece birbiriyle zıt. Bu çelişki de kimde varmış biliyor musun?

Kimde?

- Nietzsche’de varmış! Yorumu: “Ya intihar ya delilik.” Hiçbir insan, ölümle hayatın bu kadar birbiriyle savaştığı bir kişiliği bu kadar uzun süre taşıyamazmış.

Belki ‘deha’ olarak da yorumlanabilir...

- Erkeklerde ‘deha’ olarak yorumlanabiliyor, ama kadınlarda ‘delilik’ diye genelde! Diyeceğim, cezaevi de vardı yıldız haritamda ve gerçek oldu.

“Her an tekrar alabilirler” hissi var mı?

- Ne yazık ki evet! İster istemez bir korku oluyor. Şimdi annemin evinde kalıyorum. Kapı çalıyor, “Polis mi?” diye fırlıyorum.

BAZEN BALE YAPIYORDUM

Nasıl bir hayat kurdun kendine cezaevinde? Kimlerle kalıyordun?

- Eskiden ‘siyasi suçlular’ denirdi ya, şimdi gerçi bu terimi bile esirgiliyorlar bizden, ‘terör suçlusu’ diyorlar, işte onlarla kalıyordum. Bence buradan başlıyor devletin bakışı. Ben, adli suçluları da merak ediyordum ama sonra görünce, dedim ki, “Orada sağ kalamazmışım!” Çok kavgalı, gürültü...

Siyasi koğuşun farkı ne?

- Bir komün hayat var. Ben tam dahil olmadım. Çocukluğumdan beri tek başıma yaşamaya alışmış biriyim. Komün hayatın getirdiği bir disiplin vardı. Belli sessizlik saatleri, eğitim saatleri vardı. Ben katılmıyordum eğitimlerine ama sessizlik iyi bir şey.

Nasıl geçiyordu hayat?

- Her gün, birbirinin tekrarıydı. Komünal bir düzen olduğu için, her gün sırayla biri nöbetçi oluyordu. Hem komünün parçası olmadığım için hem de yaşa saygıdan galiba beni nöbetçi yapmadılar. Nöbetçi 7’de kalkıyor, 20 kişiye kahvaltı hazırlıyor, ekmek gelirse ekmeği alıyor. Saat 8’de, “Arkadaşlar çay hazır!” diye bağıyor. Aynı zamanda cezaevinde, “Bayanlar, sayım başlamıştır!” komutu anons ediliyor. Kahvaltıya iniyoruz, tir tir titriyoruz bu arada, buz gibi çünkü. “Günaydın” diyecek hali yok kimsenin. Kahvaltı zamanı gardiyanlar geliyor çatkapı. Sonra günün diğer rutinleri. Bütün gün televizyon açık oluyor. Dışarıyı çok iyi izliyor mahkûmlar. Haberler hiç kaçmaz mesela. 9 buçukta sessizlik saati... Herkes çalışmalarına gidiyor.

Sen peki, yazıp çizibildin mi?

- Pek değil. İç dünyam bana ait değil gibiydi. Okuyordum bazen. Bazen de bale yapıyordum. Avluda bale yapayım derken az kalsın zatürre oluyordum. İçeride hastalanmak büyük sorun.

Dışarıya çıkar çıkmaz yapmak istediğin şey neydi?

- Pek çok şey var. Ama kendime bir söz verdim, önce onu tutacağım. Acilen bir dövme bulacağım. Hani Yahudi mahkûmların kollarının sol üst tarafına numaralarını damgalarla ya, benim tutuklanmam da o kadar keyfi ki, kendimi bir toplama kampı mahkûmu gibi hissettim, gidip koluma, tutuklandığım tarihi 16.08.2016'yı yazdıracağım. Belki bir de "Görüldü" diye yazdırırım. Neyi özlediğime gelince; denizin sesini özledim. Yazın tam "Yüzmeye gideyim" derken tutuklandım. Kafeye gidip kahve içmeyi çok özlemiştim. Sonra klasik müziği. Cezaevinde müzik yok.

Neden?

- Öyle işte. 2000'den beri cezaevlerinde pek çok şey değişmiş. Eskiden teyp vardı cezaevlerinde. Şimdi teyp yok, CD yok, yemek pişirmek bile yasak. Sen ne diyorsun, OHAL diye minderimiz bile yoktu. Minderleri bile basıp, gardiyanlar topluyorlardı!

İyi de neden?

- Kış günü plastik sandalyelerde otur diye! Yarım saat otur, karın ağrısından ölüyorsun. Ortak alanda sadece sandalye ve beyaz masalar var. Ben bütün gün de yataktan çıkmayabilirdim ama tecrübeli mahkûmlar uyardı, "Sakin yapma. Hareket et. Kalk spor yap. Temizliğe katıl. Yoksa depresyona girdin mi çıkamazsın! Kedi gibi büzülür kalırsın" dediler. Zaten yatağın da sıcak değil ki. Son haftalarda hava çok soğuduğu için, çamaşır suyu şişelerine kaynar su koyup, onları yatağa alıyordum.

TARİFİ OLMAYAN BİR DOSTLUK

Şaşallara sıcak su konduğunu duymuştum.

- Kızlar onu yapıyordu. Ben, iki litrelik domestosları tercih ediyordum. Plastiği daha kalın. Ama ne yaparsan yap, 2-3 kullanımda akıtmaya başlıyor kapaktan. Mahkemeden iki gece önce yine yattım kaynar sularıyla, Allah'tan patlamamış ama damla damla akmış. Ve ben hissetmemişim. Sabah uyandım, titriyorum. Çünkü bütün su yatağa akmış, yatak, yorgan hepsi çekmiş suyu.

Felaket!

- Evet. Dışlerim birbirine vuruyordu. Moralim de bozuldu. Ama işte koğuşun kadınları arasında müthiş bir dayanışma var. Hemen biri fark etti, "Aslı Hoca, ne oldu? Suratın beş karış" dedi. Durumu anlattım, "Yatak sırlıklam, nasıl kuruyacak bilmiyorum!" dedim. "Amaan, o da sorun mu!" dediler. Biri, yatağı sırladı, dışarı attı. Diğeri, yorganı dışarı çıkardı. Öbürü, çarşafı kuruttu. Sonra işi gırgıra vurdular, "Mahkeme heyecanından altına kaçırдың değil mi Aslı Hoca?" filan. Ben de gevşedim, gülmeye başladım. Tarifi olmayan bir dostluk var içeride...

Ne güzel! Bana sanki her yeri, kendine benzetebilirsin gibi geliyor. İçeride bu olabiliyor mu?

- Bak işte o olmuyor! Cezaevinde kendi dünyanı yaratamıyorsun. Çünkü mekân senin değil, zaman senin değil. Bütün sistem de, sana, bunu belli etmek üzere kurulmuş. Bir şey yazmaya başladın değil mi, çatkapı giriyorlar, hadii asker araması. Paldır küldür 30 tane gardiyan içeride. Bir şey yaratacak ruhu, enerjiyi zor buluyorsun. Öyle roman yazmak filan da mümkün değil.

Peki ne kadar kitap okuyabildin?

- OHAL'le birlikte yeni bir kural koymuşlar. Mahkûm başına 15 kitap. Daha fazlasını tutamıyorsun. Allah'tan bizim siyasi kızların toplu bir kütüphanesi vardı. Kitap bulabiliyordum.

Toplam kaç gün kaldın?

- 136.

Bu geçen süreyi, hangi sıfatlarla tanımlarsın?

- Koyu gri bir karanlık.

ARTIK DAHA CESURUM!

İçeride yemek yapılabiliyor sanıyordum...

- Hayır, yasak! Ama tabii mahkûmlar çok yaratıcı. Gelen yemekten, ne bileyim buğday çorbasındaki buğdayı bile ayıklayıp, ayrı bir yemek yapıyorlar. Yemeği nerede yapıyorlar? Eski, bozuk bir semaverin içinde. Ocak yok. Gerçekten yaratıcılar, yani ne pastalar yapıldı o koğuştta. O kantinden gelen ya da idarenin verdiği çoko kremlerden ne mozaik pastalar çıktı...

Ooo güzelmiş...

- OHAL'den sonra bir sürü şey değişmiş. Bizim koğuştaki kızlar avluda yıllarca uğraşıp çiçek yetiştirmişler. OHAL'den sonra yasaklandı. Paldır küldür bir baskın! Gardiyanlar o yıllarca emek verdikleri çiçekleri söktüler, cezaevinin dış avlusuna atıp, ölüme terk ettiler. Nasıl bir matem havası anlatamam. Ama kızlardan biri, çiçeğini tuvalete sakladı, aklınca kurtardı. Bir sonraki aramada, o da gitti! Sonra içimizden biri, bir tohum buldu bir yerlerden, ama toprak yok. İnanır mısın önce toprak yaptık. O süreç de haftalarca sürüyor. Her gün demlenmiş çay içiliyor ya, o çaylar gazeteye seriliyor, güneşte kurutuluyor. Çayın içine yumurta kabuğu kırılıyor ki, azot, toprağı beslesin, o da bitkiyi. Sonra çiçek ekildi. Derken minik minik uç verdi. Biraz da çirkin bir bitkiydi. Ama olsun, gözümüz gibi bakıyorduk. Her aramada, saklanıyordu filan. 20 kadının emeğiyle uç vermişti.

Küçük Prens'in gülü gibi...

- Hakikaten öyleydi! Dışarı çıkarılıyordu güneş alsın diye. Sonra "Yağmur suyu alsın biraz" deniyordu. Ama o bitkimiz de, yakalandı sonunda! Onu da aldılar elimizden!

ŞİMDİ FARKLI BİR ASLI'YIM

Peki neden böyle yapıyorlar?

- Bilmiyorum, bundan zevk alıyorlar. Gardiyanlar, "Bulduk, çiçeeek" diye bağıyorlardı. "Ne zaman yetiştirdiniz kızlar?" diyorlardı, alaycı bir sadizmle. Bizim çiçeğimiz 4 ay dayandı, sonunda gitti.

Bütün bu anlattıkların çok acayip! Kurguya bile gerek yok, doğrudan roman.

- Koğuşa ilk geldiğim günlerde moralim çok kötüydü, "Ben çok dayanamayacağım, intihar edeceğim!" gibi şeyler söylüyordum. Ve bunu da ilke olarak savunuyordum. Tabii kızlar dehşet içinde kalıyorlardı. "Nasıl yani?" diyorlardı. Akılları almıyordu. Ben de, "Felsefi açıdan bakarsak, bu benim temel hakkım!" diyordum. Uzun uzun tartışmalara girdik böyle. Çıkmamdan birkaç gün önce onlardan özür diledim. Dedim ki, "Ben sizden çok önemli bir şey öğrendim. Sizin, bir çiçek yetiştirmek için 4 ay nasıl uğraştığınızı gördüm. Ve ben intihar derken nasıl bir şımarklık yaptığımı şimdi çok daha iyi

anlıyorum! Sayenizde...”

İçeride olmak sana en çok ne öğretti?

- Küçük bir çiçeği yaşatmak için aylarca verilen mücadele beni çok etkiledi. Hayata bir başka saygı. O kızlardan çok şey öğrendim, en çok da direnmeyi.

İçeri girenle çıkan aynı Aslı mı?

- Kendimde bunu tespit etmem zor ama sanırım iki ayrı kadın söz konusu. Çok farklı bir Aslı'yım şimdi. Bazı travmalar var ki, onu yaşayanla, yaşamayan sanki sonsuza dek birbirinden ayrılıyor. Yani cezaevine girenler birbirini tanıyorlar bir şekilde.

Hayatına ne kattı bu korkunç deneyim?

- Ben daha sinik bir insandım. “Direnmek, dayanmak, şudur budur” gibi sözcükleri hiç sevmezdim. Tamam yazılarda filan dayanışsın, direnirsin ama gerçek hayatta böyle şeylere çok mesafeli bakardım. Yalnızlığım, en kutsal şeydi. Birdenbire yaşayabilmek için dayanışmayı, direnmeyi, biri gelip de çiçeğini aldığı anda hemen ertesi gün yenisini ekebilmeyi, yıkılmamayı öğrendim. Ki ihtiyacım vardı. Ben çabuk pes ederdim. Biraz daha cesur oldum sanki. Elimde olsa bu deneyimi yaşamak istemezdim. Yaşamayı da ben seçmedim. Yapabileceğim tek şey, bunu zarifçe taşımak. Ama itiraf etmem gerekiyor ki, yaşadıklarım derin bir tortu bıraktı bende. 20 kadın tanıdım. Başka hangi koşullarda 20 kadın tanıyıp hayat hikâyelerini dinleyecektim. Özlüyorum onları. Bu kadar özleyeceğimi de tahmin etmiyordum.

HÜCREDEN İP SARKITIYORDUM

Peki koğuşa, başta hemen uyum sağlayabildin mi?

-Hayır.

Yabancı, eğreti, misafir gibi mi kaldın?

- Evet. Çünkü ben hayatta hep öyleydim. Nereye gitsem hep bir eğreti yanım var. Bir panele girdiğimde de, “Aslında ben buraya ait değilim!” izlenimi uyandırırım. İçeride de başta öyleydi. Ama kızlar inanılmaz destek oldular. Özellikle de ilk beş gün hücrede kaldığım zamanda. İlk gelenler bir gün hücreye konuyormuş, beni biraz uzun tuttular, 5 gün. 4-5 metrekairelik küçük bir odada kaldım. Çok pisti, temizleyecek bir şey de vermediler, hadi onu geçtim, iki gün de su vermediler.

8 GÜNDE 5 KILO KAYBETTİM

Neden?

- Hiçbir fikrim yok. Soruşturma açılmasını filan talep ettim, su vermediklerini reddettiler ama pekâlâ biliyorlardı. “Musluktan içseydin!” dediler, su sarı akıyordu, korktum sarılık olurum diye. Odada idrar vardı. Leş gibi kokuyordu. O 5 gün içinde, yemeği de bazen veriyorlardı. Ama susuzluk en fenasıydı. Çay yok, sigara yok.

Ne yaptın peki? Ne kadar kadar kilo kaybettin?

- İlk 8 günde herhalde 5 kilo. İşte o dönem ip sarkıtmayı öğrendim.

Nasıl yani?

- Ben yukarıdan ip sarkıtıyordum, hücremden aşağı, alt kattaki mahpus, o ipe su bağlıyordu. Hatta, kaynar su ve çay yolluyordu bana yukarı. Yemek da yolladılar, sigara da, radyo da. Okuyacak bir şeyler de...

İpi nereden buldun?

- Onlar yukarı attılar, ben de tuttum. Ama şişedeki çayı, tabii demir parmaklıkların içinden dikkatlice alman gerekiyormuş. Ben beceremedim kaynar çayla yandım.

Film karesi gibi. Sürreel bu anlattıkların...

- Evet, ilk günler, o sürreel his, çok yoğundu. Sanki yaşadıklarım, benim hayatım değilmiş de, ben cezaevinde geçen bir filmin içine düşmüşüm gibiydi.

ERKEKLER YAYA KALDILAR

Baban yurt dışında yanılmıyorsam, haberleştin mi hiç?

- Babamla görüşmüyoruz.

Annen inanılmaz dik durdu. Aranızdaki ilişkide boyut farkı oldu mu?

- Olmaz mı? Biz öyle çok tipik bir anne-kız ilişkisi kuramamıştık. Ailem, ben 18'ken parçalandı. Sonrasında pek çok travma yaşadım. Değer verdiğim bir sürü insan öldü. Ama cezaevinde bir şey daha öğrendim: Şu hayatta, dostluğu kadınlardan beklemek gerekiyor. Erkekler kusura bakmasın, mangalda kül bırakmazlar ama böyle zamanlarda yaya kalıyorlar. Sadece sevgili olarak kastetmiyorum. Profesyonel ilişki içinde olduğum bazı erkekler de, "Aman bizi de PKK'lı diye alırlar!" diye ortadan kayboldular. Kadınlardan da hayal kırıklığına uğradıklarım oldu ama tek tüktür. Kadınlar bu olayda da sağlam durdular, en başta annem. Anne-kız olmayı bu süreçte öğrendik.

İçerideyken üç ödül aldın, nasıl bir duygu?

- Güzel bir his ama n'apabilirsin ki? Plastik masada oturup, 20 kız çekirdek çitleyip, masalara vura vura şarkı söyleyerek kutladık. O hafta kolalar çekirdekler bendendi. Çikolata da alacaktım, kızlara söz vermişim ama param bitti. Edebiyatıma değer veriyorlar ama benden daha iyi eserler de çıkabilir. Hakikaten Paris'te bir kadın yazar olamamanın getirdiği şanssızlık bu. Bu topraklar böyle. Bu toplum beni ilk kez aşağılamıyor. E ben ekonomik nedenler olmasa, bu köşe yazarlığına hiç girmezdim ki. Öyle çok okurum olsun derdinde değilim. Bu süreçte, bir yandan da tuhaftır ki köşe yazılarım, edebiyatımı öne çıkardı.

Sen yurt dışında, Türkiye'den daha meşhursun, daha çok değer veriliyor sanki.

- Sanmıyorum. Ben o kadar meşhur bir yazar değilim. Hiçbir zaman bir Elif Şafak'ın ününe ulaşmadım. Ben hep "küçük, saygın, iyi bir yazardır" diye tanınırdım. Cezaevi süresince dış basında bu kadar haber olmama ben de şaşırıdım...

BAŞIMA GELEN KÖTÜ BİR ŞAKAYDI

Otomatik olarak, tutuklu kardeşliği mi oluyor içeride?

- Evet! Hem de inanılmaz.

Dışarıda bu kadar yakın arkadaşların var mı?

- Hiç olmadı. Şöyle anlatayım: İnat edip soğuk havada bale yaptığım günün ertesi sabahı ateşim çıkmış. Konuşmaları duydum, "Aslı Hoca çok hasta, hiç sigara içmedi!" diye. Sonra uyumuşum, biri sıcak su torbası koymuş, öbürü yorganını örtmüş. Gün boyu nane, kekik çayları gelmiş. Bir bebeğe nasıl bakılır, 3-4 kadın öyle baktı bana.

İçeride hâlâ arkadaşların var. Onlara ne mesaj vermek istersin?

- Çok özledim onları. Hep kafamın içinde, koğuştaki birlikte söyledikleri, benim de ritim tutarak katıldığım şarkılar var. Dışarıda asla yakalayamayacağın bir ruh var orada.

Cezaevi yöneticileri senin gerçekten, iddia edilen o suçları işlediğine inanıyorlar mıydı?

- Yok canım. Bu, kötü bir şakaydı bunu herkes biliyordu. Evime gelen polisler bile bir süre sonra, "Sizin hayatınız, sadece okumak ve yazmakla geçmiş bir hayat!" dediler. Allah aşkına, 50 yaşında yazar bir kadının PKK yöneticisi olduğuna kim inanır? Akıl var mantık var. Ahmet Şık'ın DHKP, FETÖ ve PKK üyesi olması ne kadar inandırıcı değilse, bu da o kadar sürreal.

Tüm dünya destek verdi sana...

- Hepsi tabii içeri yansımadı ancak avukatım aracılığıyla öğreniyordum. Şaşırdım, bu kadarını beklemiyordum. Yazarların beni destekleyeceğini biliyordum ama böylesine halka halka yayılacağını, Margaret Atwood'dan, Coetzee'den mektuplar filan alacağımı hayal bile edemezdim. 1200 tane mektup var yanıtlanmayı bekleyen...

HER YERDE HÜRRİYET



DİĞER KANALLAR

Facebook

Twitter

RSS

Kişisel Verilerin Korunması

Hürriyet Kurumsal

Bize Ulaşın

Hürriyet
com.tr

© Copyright 2022 Hürriyet Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş.